RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 87.815 van 6 juni 2000
in de zaak A. 85.144/VII-18.694.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 1 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 november 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 25 mei 1999;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Somalische nationaliteit, komt België binnen op 1 september 1998 en verklaart zich op 2 september 1999 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het Somalisch, met behulp van een tolk.

1.2. Op 24 november 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 november 1998 tot weigering van verblijf, luidt als volgt :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 7 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.
> Betrokkene verklaarde te behoren tot de Tuni-minderheidsclan en afkomstig te zijn uit de Wardigley-wijk van Mogadishu. In 1998 zou Mr. A. M., een oom van haar echtgenoot, geld in bewaring gekregen hebben van een bandiet (oudste van een groep bandieten) die behoorde tot de Abgal-clan en die tevens diens halfbroer was. Toen deze persoon wat later dat geld terugvroeg, had Ali niet meer het volledige bedrag ter beschikking. Daarop werd Ali gewapenderhand overvallen, maar hij kon vluchten naar Ethiopië. De groep bandieten zou dan wraak hebben willen nemen op de familie van oom A., met name op betrokkene en haar schoonmoeder. Bij een nachtelijke aanval kidnapten ze echter per vergissing twee buurmeisjes. Ondanks de belofte van een aantal buren om betrokkenes familie te beschermen, gooiden de bandieten nadien een granaat in een ander huis in de buurt, eveneens eigendom van haar schoonmoeder. Daarbij kwam een halfbroer van betrokkenes schoonmoeder en schoonoom A., maar eveneens een broer van de bandietenleider om het leven. Daarop werd tussen de schoonfamilie van betrokkene en de familie van de bandiet een overeenkomst bereikt om het in bewaring gegeven geld terug te betalen aan de Abgal-clanoudsten. Betrokkenes schoonfamilie was het verschuldigde bedrag aan het bijeensparen, maar toen de bandietenleider vernam dat het geld niet aan hem, maar aan de clanoudsten zou worden terugbetaald, liet hij twee granaten in het huis van betrokkenes schoonmoeder (waar betrokkene woonde) gooien, met één dode en enkele gewonden als gevolg. Terwijl betrokkenes echtgenoot bij de gewonden bleef, vluchtte betrokkene met haar kinderen naar haar moeder, die in dezelfde wijk (Wardigley) van Mogadishu woonde. Op 20 augustus 1998 reisde betrokkene per vliegtuig naar Nairobi (Kenia). Twee dagen later vloog ze, in het bijzijn van een agent, via Athene naar Madrid. Op 1 september 1998 nam ze er een trein en kwam ze via Frankrijk in Brussel aan. De volgende dag vroeg ze asiel aan.

Vooreerst blijkt uit bovenstaand feitenrelaas dat betrokkene haar land verliet naar aanleiding van een bloedige vete tengevolge van een geldkwestie tussen de leden van haar schoonfamilie (deels behorende tot de Abgal subclan van de Hawiye-clan en deels behorende tot de Tuni-minderheidsclan zoals betrokkene zelf) onderging; hetgeen op zich niet kadert binnen de criteria voor het toekennen van het statuut van vluchteling voorzien in de Geneefse Vluchtelingenconventie. Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal brengt betrokkene bovendien geen ernstig element aan waaruit zou kunnen opgemaakt worden dat zij in bovengenoemd conflict persoonlijk zou zijn geviseerd. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij (omwille van voornoemd lokaal en familiaal conflict en/of omwille van haar behoren tot de Tuni-minderheidsclan) verstoken blijft van enige vorm van bescherming in Mogadishu of elders in Somalië, te meer omdat haar kinderen en ouders in dezelfde wijk van Mogadishu zouden gebleven zijn, zoals zij ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde. Betrokkene geeft ten aanzien van het Commissariaat-generaal daarenboven geen verklaring waarom zij buurland Kenia verliet en vervolgens via Griekenland, Spanje en Frankrijk naar België reisde, zonder klaarblijkelijk in voornoemde landen asiel aan te vragen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat vage en tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ondermijnen. Zo verklaart betrokkene ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat bovengenoemde familievete plaatsvond in 1998, maar blijkt ze niet in staat om de verschillende incidenten nader te situeren in de tijd. Ze stelt tijdens dit verhoor dat het conflict ontstond toen de (Abgal-) bandiet het geld terugvorderde van oom A., enkele dagen nadat het in bewaring was gegeven, terwijl tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk sprake was van 'een paar weken'. Verder blijkt op het verhoor door het Commissariaat-generaal dat betrokkene niet eens de naam kent van deze Abgal bandiet (die tevens halfbroer is van haar schoonoom), die de oorzaak is van de vete; noch de naam van de echtgenote en kinderen van schoonoom A.; noch de namen kan noemen van de ontvoerde buurmeisjes, terwijl ze er vier jaar naast woonde.

Verder maakte betrokkene tijdens het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 15 oktober 1998) melding van twee gewapende bendes tijdens de eerste wraakactie op de familie van A.. Volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal was (enkel) een groep bandieten met één auto hierbij betrokken, zonder dat er sprake is van een tweede groep. Op het Commissariaat-generaal maakte ze - in tegenstelling tot haar relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken -

geen melding van een tweede ontvoering door militieleden van de Habr Gidir-clan, als vergelding voor de ontvoering van de (Haber Gidir) buurmeisje(s) door de Abgal-militie, noch van de daaropvolgende gevangenenruil tussen voornoemde clans.

Tevens is het merkwaardig dat betrokkene op het Commissariaat-generaal helemaal niet uitwijdde over de gebeurtenissen vóór 1998, maar dit enkel omschreef als 'enkele problemen'. Volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken gaat het echter om vernieling van hun huis door artilleriegeschut, plundering en afpersing, en verwonding van haar beide ouders. Bovenstaande gebeurtenissen plaatste ze op de Dienst Vreemdelingenzaken trouwens in het kader van gevechten tussen verschillende clans, in tegenstelling tot betrokkenes relaas op het Commissariaat-generaal .

Met betrekking tot haar vluchtreis stelde ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze in Madrid onmiddellijk verder reisde naar Brussel, daar waar ze op het Commissariaat-generaal verklaart enkele dagen op een hotel in Madrid gebleven te zijn. Hoedanook kan betrokkenes reisweg niet worden nagegaan, doordat ze geen documenten ter zake voorlegt.

Tenslotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zijn, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken op 24 november 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoekster, wat de eerste voorwaarde betreft, in een eerste middel aanvoert :

> "1. Eerste middel : schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.
>
> Dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekster nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen. Dat zodoende door verweerder de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden. Dat immers door verzoekster een verklaring kan gegeven worden aan de aangehaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen.
>
> Dat vooreerst verweerder opwerpt dat verzoek(st)er tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de situering van de verschillende incidenten in de tijd. Verzoekster merkt in eerste instantie op dat zij altijd thuis bleef en de tijd niet zo goed kon inschatten. Bovendien stelt verzoekster vast dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal

uitdrukkelijk heeft gesteld (cfr. p. 3 van het verhoorverslag) dat zij niet wist wanneer de dader het geld terugvroeg omdat zij eerst niet op de hoogte was gesteld.

Dat vervolgens verweerder stelt dat verzoekster niet de namen kent van de echtgenote en kinderen van schoonoom A. en de ontvoerde buurmeisjes. Dat verzoekster opmerkt dat ze geen namen kan noemen omdat ze met deze personen geen contacten had.

Dat derhalve dient gesteld te worden dat verweerder onzorgvuldig te werk ging door de beslissing onterecht te argumenteren met tegenstrijdigheden. Dat derhalve de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.";

3.2. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending inroept van de motiveringsplicht op grond van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging; dat verzoekster de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten grieve duidt dat hij haar nooit zou hebben geconfronteerd met de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoekster beweert dat zij een verklaring kan geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden; dat om een juist beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt, ten tijde van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid moet hebben om alle objectieve gegevens na te gaan die hij

noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de mogelijkheid heeft benut om de vragenlijst van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te vullen; dat daarnaast verzoekster werd uitgenodigd voor een interview bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoekster aldus de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en om nieuwe/aanvullende stukken neer te leggen; dat verzoekster slechts tracht enkele door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren; dat nochtans de bestreden beslissing werd genomen op grond van verschillende elementen; dat uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekster het land verliet naar aanleiding van een vete ten gevolge van een geldkwestie tussen leden van haar schoonfamilie onderling; dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij niet de bescherming zou kunnen inroepen van de autoriteiten van het land van herkomst; dat verzoeksters kinderen en ouders wel in de wijk zijn blijven wonen; dat alhoewel verzoekster door andere landen reisde, ze daar geen asiel heeft aangevraagd; dat de bestreden beslissing derhalve niet de ingeroepen bepalingen schendt; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel betoogt :

> "2. Tweede middel : schending van het artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en manifeste beoordelingsfout.
>
> Dat door te stellen dat de Commissaris-generaal, wegens het niet-bezitten door verzoekster van enig document, verzoeksters reisweg niet kan verifiëren, opnieuw door verweerder het artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen geschonden wordt en een manifeste beoordelingsfout begaan wordt.

Dat in de eerste fase van de asielprocedure (ontvankelijkheidsfase) ingevolge voormeld(e) art. 52 bij verweerder de bewijslast ligt en niet bij verzoek(st)er.";

3.4. Overwegende dat in een tweede middel verzoekster de schending inroept van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een manifeste beoordelingsfout inroept; dat verzoekster stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste beoordelingsfout begaat door te stellen dat haar reisweg niet kan worden geverifieerd omdat zij niet in het bezit is van enig document; dat dit volgens verzoekster een omkering van de bewijslast zou inhouden;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij in Madrid onmiddellijk verder reisde naar België; dat bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster verklaarde dat zij enkele dagen in Madrid is gebleven; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel stelt dat de reisweg niet kan worden geverificeerd bij gebrek aan enig document; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verzoekster niet eist dat zij het verloop van haar reisweg volledig met documenten zou kunnen bewijzen; dat de bestreden beslissing derhalve de ingeroepen bepalingen niet schendt; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.5. Overwegende dat verzoekster in een derde middel aanvoert wat volgt :

"3. Derde middel : schending van het art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli

1951; van de artikelen 52, § 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verzoekster in haar land wegens haar origine (Tuni-minderheidsclan) door bandieten die behoorden tot de Abgal-clan wordt vervolgd.

Dat door te stellen dat verzoeksters vrees niet kadert binnen de criteria voorzien door art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dit artikel zelf en artikel 52, § 1, 2/ geschonden worden en door verweerder een manifeste beoordelingsfout wordt begaan.

De definitie van de Conventie van Genève luidt als volgt : 'geldt als vluchteling : elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd(e) van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen'.

Dat door de Commissaris-generaal wordt nagelaten ook maar enig onderzoek in te stellen met betrekking tot de mogelijke vervolging wegens verzoeksters etnische origine en verzoeksters relaas te toetsen aan alle mogelijke beschikbare rapporten m.b.t. de mensenrechtensituatie in Somalië.

Dat van een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal mag verwacht worden dat zij op een meer zorgvuldige en precieze manier de asielaanvragen onderzoekt.

Dat verweerder op geen enkele manier rekening houdt met de situatie en praktijk in Somalië.

Dat na het verdrijven van President Siad Barre in Somalië een burgeroorlog uitbrak waar verschillende clans elkaar continu bestoken om de macht in handen te nemen. Dat in deze nog steeds voortdurende burgeroorlog en als gevolg van het treffen van deze vechtende clans reeds massaal veel burgerslachtoffers vielen. (cfr. stukken 2 en 3).

Dat uit het U.S. Department of State Report aangaande de mensenrechten in Somalië anno 1998 blijkt dat 'Members of minority groups are subjected to(t) harassment, intimidation, and abuse by armed gunmen of all affilliations'. (cfr. stuk 3, p. 8).

Dat verzoekster tijdens de verhoren duidelijk naar voor heeft gebracht dat zij behoorde tot de Tuni-minderheidsclan en zij als gevolg van het verduisteren van hun geld door haar schoonoom door de bandieten behorende tot de Abgal-clan gezocht wordt als vergeleding. Dat deze twee elementen op zich, gezien de heersende burgeroorlog in Somalië, voldoende zijn voor verzoekster om bij een terugkeer

naar Somalië vervolgd te worden in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in haar land verstoken blijft van enige vorm van bescherming.

Dat verweerder opnieuw onzorgvuldig te werk ging door na te laten met de hedendaagse anarchistische toestand in Somalië rekening te houden.

Dat immers uit het 'Amnesty International Somalia Report' en het 'U.S. Department of State Report' aangaande de mensenrechten in Somalië duidelijk blijkt dat er geen enkel centraal gezag meer aanwezig is in Somalië en de macht er gecontroleerd wordt door splintergroepen, milities en gewapende bandieten. Dat locaal de plak wordt gezwaaid door de grootste etnische clan. (cfr. stukken 2 en 3).

Dat derhalve verzoekster onmogelijk de bescherming kan inroepen van de Somalische autoriteiten.

Dat aan verzoekster omwille van haar origine de vluchtelingenstatuus moet toegekend worden.";

3.6. Overwegende dat in een derde middel verzoekster een schending inroept van artikel 1 van de Conventie van Genève, van artikel 52, § 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen elke asielaanvraag individueel dient te behandelen, rekening houdend met de situatie van het land van oorsprong; dat verzoekster naar algemene teksten over de toestand in het land van herkomst verwijst, zonder aan te duiden waarom deze in concreto op haar van toepassing zouden zijn; dat uit verzoeksters feitenrelaas de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon besluiten dat verzoekster niet onder de criteria van de Conventie van Genève valt; dat aldus de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkele tegenstrijdigheden kon vaststellen en kon wijzen op de omstandigheid dat verzoekster het land verliet naar aanleiding van een vete ten gevolge van een geldkwestie tussen leden van haar schoonfamilie onderling; dat

verzoekster niet heeft aangetoond dat zij niet de bescherming zou kunnen inroepen van de autoriteiten van het land van herkomst; dat verzoeksters kinderen en ouders wel in de wijk zijn blijven wonen; dat, alhoewel verzoekster door andere landen reisde, ze daar geen asiel heeft aangevraagd; dat de bestreden beslissing derhalve op het eerste gezicht niet de ingeroepen bepalingen schendt; dat het derde middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**